

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
Dr hab. Małgorzata Manowska

PP I.071.4.2.2023

Warszawa, dnia 30 stycznia 2023 r.

KANCELARIA SENATU

03980200732347
RPW/2023/2023 P zał.
2023-01-30 rej. Kamela Iwona

Pan
Krzysztof KWIATKOWSKI
Przewodniczący Komisji Ustawodawczej
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej

Pan
~~Aleksander POCIEJ~~
~~Przewodniczący Komisji Praw Człowieka,
Praworządności i Petycji
Senatu Rzeczypospolitej Polskiej~~

Małowski Panowie Przewodniczący

podtrzymując wszelkie zastrzeżenia sformułowane pod adresem ustawy z dnia 13 stycznia 2023 r. o zmianie ustawy o Sądzie Najwyższym oraz niektórych innych ustaw, wyrażone zarówno w toku prac sejmowych nad projektem tego aktu prawnego, jak i w przestrzeni publicznej, pragnę wyrazić jednoznacznie negatywną ocenę ewentualnego wprowadzenia do tej ustawy mechanizmów pozwalających na przeniesienie planowanych dochodów i wydatków budżetowych z części 04 budżetu Państwa – Sąd Najwyższy do części 05 – Naczelny Sąd Administracyjny.

Należy podkreślić, że przekazanie do właściwości Naczelnego Sądu Administracyjnego spraw dyscyplinarnych sędziów, spraw o zezwolenie na pociągnięcie sędziów do odpowiedzialności karnej oraz spraw dotyczących badania spełniania przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności oraz ustanowienia na podstawie ustawy nie spowoduje obniżenia kosztów działalności Sądu Najwyższego. Ustawodawca nie zdecydował się bowiem na zniesienie Izby Odpowiedzialności Zawodowej. Samo zaś zmniejszenie zakresu spraw rozpoznawanych przez tę Izbę nie ograniczy kosztów administracyjnych związanych z utrzymaniem zajmowanej przez nią powierzchni Kompleksu Urbanistycznego Wymiaru Sprawiedliwości, takich jak koszty ogrzewania, czy sprzątnięcia. Nawet gdyby ograniczyć tę powierzchnię, to i tak pozostanie ona w dyspozycji Sądu Najwyższego, który zobowiązany będzie do ponoszenia tych samych wydatków.

Podobnie ograniczenie kognicji Izby Odpowiedzialności Zawodowej nie przełoży się zmniejszenie wydatków na wynagrodzenia sędziów orzekających w tej izbie i ich asystentów. Ci pierwsi, orzekając w swoich macierzystych izbach, nie otrzymują bowiem dodatkowego wynagrodzenia z tytułu wykonywania obowiązków w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej. Jeżeli zaś chodzi o asystentów, to podkreślenia wymaga, że sędziom orzekającym w tej Izbie nie przydzielono odrębnych asystentów do wykonywania czynności związanych ze sprawami dyscyplinarnymi sędziów. W Izbie Odpowiedzialności Zawodowej sędziom asystują ci sami asystenci, którzy wspomagają ich w macierzystych izbach. W konsekwencji ograniczenie kognicji Izby Odpowiedzialności Zawodowej nie będzie powodować redukcji obciążeń finansowych na wynagrodzenia sędziów i asystentów.

Powyższe uwagi dają się odnieść także do wydatków na wynagrodzenia pracowników administracyjnych i obsługi wykonujących aktualnie czynności służbowe w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej. Po pierwsze, obsada w tej Izbie jest minimalna, co wyklucza możliwość jej zredukowania. Po drugie, doświadczenie tych pracowników może zostać wykorzystane także w innych izbach Sądu Najwyższego, co ma niebagatelne znaczenie w kontekście kilku prowadzonych przed Krajową Radą Sądownictwa konkursów zmierzających do obsady stanowisk sędziowskich w Sądzie Najwyższym.

Nie może ponadto ująć uwadze Senatu, że mimo przekazania do właściwości Naczelnego Sądu Administracyjnego spraw dotyczących badania spełniania przez sędziego wymogów niezawisłości i bezstronności oraz ustanowienia na podstawie ustawy, pracownicy administracyjni Sądu Najwyższego nadal będą musieli wykonywać szereg czynności w tych sprawach, związanych chociażby z wysyłką i odbiorem akt sądowych w sprawach, w których złożono wnioski w tym przedmiocie. Nadmiernym uproszczeniem jest zatem przeświadczenie, że wejście w życie powołanej na wstępie ustawy spowoduje spadek zapotrzebowania na pracę w Sądzie Najwyższym.

Z uwagi na powyższe, wszelkie ewentualne rozwiązania zmierzające do przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych z części 04 budżetu Państwa – Sąd Najwyższy do części 05 – Naczelny Sąd Administracyjny nie tylko nie znajdują merytorycznego uzasadnienia, ale także stanowią zagrożenie dla rzetelnego i sprawnego wykonywania zadań Sądu Najwyższego, godząc tym samym w zasady ustrojowe wynikające z preambuły do Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

z powołaniem
